

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מח.

עין משפט
נר מצוה

קב א מיי פ"ח מהל
חשמה הל' סג סמג
עשין סג טו"עש י"ד ס'י
מה סעי' ז:
קג ב מיי פ"ח מהל
חשמה הל' סג סמג
עשין סג טו"עש י"ד ס'י
מ"ה סעיף ד:
קד ג מיי פ"ח מהל
סמג שס טו"עש י"ד
ס'י לו סעי' ז: וט"ס:
קה ד ה מיי שס סג סמג
ג ד ונ"ס: הל' י'
טו"עש סג סעי' י'
קו ו מיי פ"ח מהל
חשמה הל' סג סמג
עשין סג טו"עש י"ד ס'י
לו סעי' ז:
קח ח מיי פ"ח מהל
חשמה הל' סג סמג
עשין סג טו"עש י"ד ס'י
לו סעי' ז:
קט ט מיי פ"ח מהל
חשמה הל' סג סמג
עשין סג טו"עש י"ד ס'י
לו סעי' ז:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וטרפה (ואע"ג
 דלח קח מפקח זיקא)
 תא"מ וג"כ ס"א אינו זה:

רבינו גרשום

שלימותו זו האם כדבעין?
למינר! למינר! לך נה: ה'
ויראה המלך לרדן לרדן
כלומר דסרורה לרדן.
העלה מנחין חוששלה י'
מבן ינק. חלש פומיה
כלומר סכנה חרפא:
בן במקום רבית כלומר
שנאות ברוחן וזו קלום
חיתוכה דאני דאמרין
מרב דזקק נסכרה לרדן
אבל שאלא במקום רבית
פומיה סכנה חרפא
פומיה [נאנו גישה]. דרב
נחמן בריה דרב יוסף רבי
לה בפשוט כלומר אצי'
דאיכא ריעותא בן רדן
ביק לה בפשוט אי לא
שטל סבי דקא כשרה
ואי לא טרפה. אבל כשה
אי האי אינקב טרפה
אי האי אינקב טרפה
לומר אי האי אנה
אינקב טרפה אי האי אנה
אינקב טרפה: אינקב טרפה
פמי [שוחת] שוחת לרדן
ואזני רדן תנץ נסחם
כשר פמי שוחת מוליד (ל'
לומר דאינקב אפי' סבך
כברא טרפה אלא כל
אינקב רדן מניה מטרפה
לומר שבילי קב הכבד
וכשבילי קב הדופן לא
איטרפה אלא אינקב הכבד
בגט שחיה שניקב טרפה
שנעס טרפה מורה דמנן
לה קב הדופן נמי לא
מיטרפה שבילי רדן
אנה לא מעטש איני רירא
שניקב להדיא לטחוס
אנה לא כליא
איהל לך ערב שאקא:

(ח) נראה ד"ל מאי לאו למעוטי כה"ג. כלומר דאי נקיב אפי' סביך צבישרא טרפה.

שלפוחית. היינו במקום שהולך מונח אבל ניקב כים השמן או ניטל טרפה ומה שלא הוזכר לא במשנה ולא בגמרא שמה הוא בכלל ניקבו הדקין ט: **מרייתין** כבינא דחליש **פומיה.** ודהיינו כשלא העלתה נאמס אלא העלתה נאמס אפילו איכא ריעותא דדפון לא תני דפוס:

רב נחמיה בריה דרב יוסף בדיק
 57 בפשורי: אאיכא ריעותא
 דדופן קאי דפירש צקונטרס ועתה
 וטהגין להעריף כל הסכרות ואין
 נזדקין אותן לא דדופן ולא בפשורי:
אמר רבינא והוא דסבך בבשרא.
 פירוש נאחז מוסבך היעז
 צבצר כמו 58 אמר מוסבך ולהכי נקט
 סבך ולא נקט סריך ובתשובה רב שר
 שלום גאון כתב דבין סריך וסבך וצין
 לא סבך וסריך כשרה ולית הלכתא
 כרבינא אלא כרב נחמן דאמר ריאה
 שניקבה ודופן סותמתה כשרה ומשמע
 מתוך דבריו דרבינא לא צא לפרש
 דציוי של רב נחמן אלא סבך דנפשיה
 קאמר וכן נראה מדפריך 59 עליה
 דהעלתה נחמס חוששין לה ומי אמר
 רב נחמן הכי והאמר רב נחמן ריאה
 שניקבה ודופן סותמתה כשרה ולא
 משני הא דסבך הא דלא סבך ועוד
 מדפריך רב יוסף לרבינא ולא לרב
 נחמן משמע דלרב נחמן לא ציי לא
 סבך ולא סריך ואין נקב פוסל שם
 שדופן וסותמו ומיהו לא ידעין מנא
 ליה שלא יהא הלכה כרבינא שהוא
 בתרא ושמואל אין זה רבינא סתמא
 ושמואל כלל הש"ס שהיה חזירו של
 רב אשי שגולד ביים שמת רבא מדבא
 רב יוסף להשיב על דבריו ובהלכות
 טרפות של רבינו גרשום כתב דריאה
 הסמוכה לדופן אף במקום רביעייהו
 דלוי וטרוכה וצרכה צבצר שצין
 הכלעות או צללעות עצמן דקיינא
 להו צנפייה עס הכלעות או גוררין
 הצצר עס הסירכא ומנפחין לה אס
 עולה צנפייה כשרה דכיון שהסירכא
 קיימת וסותמת כל הנקב לא יתפרק
 עוד כיון דבמקום רביעייהו קיימא
 ובקונטרס פירש דסבך צבצר היינו
 דוקא צבצר שצין הכלעות אבל
 צללעות עצמן לא: **ל**א 60 מעוטי
 קרום שעלה מחמת מבה בריאה.
 ה"נ הוה מזלי למימר למעוטי שלא
 צמקום רביעייהו: **ה**עלתה צמחין
 מהו אמר 61 כשרה. והא דאמר לעיל
 דחוששין לה היינו צבסוכה לדופן
 דמוכחא מילתא שהסירכא מחמת נקב:
 שדרה

א מִיָּנִיָּה רַבָּה בָּר בָּר חָנָה מִשְׁמוּאֵל הֶעֱלֵתָה צֻמְחִין
אָף אֲנִי אוֹמֵר כֵּן אֵלָּא שֶׁהַתְּלִמִּידִים מִזְדַּנִּין בְּדִבְרֵי
א מִוּגְלָא טְרַפָּה מִיָּם זָכִים כְּשֶׁרָא אָמַר לִיה הִיא
צָחָק בָּר יוֹסֵף הוּא קֶאֱזִיל בְּתֵרִיָּה דְּרַבִּי יִרְמְיָה
לְהַנִּךְ דְּקִיָּיִמִין צֻמְחֵי צֻמְחֵי אָמַר לִיה לֹא בְּעִי
לִית לִי פְרִיטִי אָמַר לִיה אֶקֶפֶן אָנָּא אָמַר לִיה
ו לְקַמְיָה דְּרַבִּי יוֹחָנָן מִשְׁדֵּר לְהוּ לְקַמְיָה דְּרַבִּי יְהוּדָה
בְּה מִשְׁמִיָּה דְּרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן לְהִתִּירָא
אָמַר רַבָּא כִּי הוּא מִסְגִּינָן בְּתֵרִיָּה דְּרַב נַחֲמָן ^בשְׁוֹקָא
דְּגִלְדָּא

א צעי מר אומאל. רואה היה לדעת אם יבשרנה ואם לאו:
 אבות פ"ג מט"ז והנווי מקיף לשון אמנה: וליה לא סבירא ליה. לרבי
 הו דלא שמייעא ליה מרביה: מסגינן. אזלינן. יומסגי לשון פוסע:
 דגלדאי

שְׁלוֹמוֹת. אֶתְקַדֵּשׁ שְׁהוֹד מוֹנֵה זֶה וְיִבְלַע מִיָּדָא. נִקְמֵן בְּפִירְקֵין (דף
 (ה):) תֵּינִי הֵיא הָאֵם הֵיא טְרַפְתָּהּ הֵיא שְׁלוֹמוֹת: **וְאִמְרוּ לָהֶם** לֹא
 גִּרְסִינֵין. וְשִׁנֵּי הָרְגִילִים לֹא אִמְרוּ לָהֶם כְּלוֹם וְשִׁשְׁיֵי עֵמְדוֹ לִמְנִין
 וְזִרְצוּ הַמַּתִּירִין וְהַמִּירוֹהוּ: **הַסְמוּכָה לְדוּפָן.** דְּבֻקָּה בְּלָעוֹת: **אֵין**

חוששין לה. שמה יקצה אלל תלינן
 ריעותא בדופן ואמרין דופן זה מכה
 היתה זו וכשחיתה קלטה הריאה
 אצללה: **העלטה.** הריאה: **אמחין.**
 מלג"ץ סביבות סמיכתה לדופן הואיל
 וחזוין בה ריעותא תלינן למכה
 בדירה: **דחליש פומיה.** פיו חדוד
 ודק וחותר יפה שלא יקרע קרום
 הריאה במושכו טאותה מן הדופן:
בדיק לה צפזפי. לאחר שפירקוה
 ומואלו מכה בדופן מנפה בה אי
 מנצלנא מיא טרפה שהרי יקצה:
 ה"ג **בשלמא הכא תלינן בדופן וכשרה**
וולא גרסינן אי איכא ריעותא בדופן.
 כלומר בשלמא הכא בדיק לה דאי לא
 מנצלנא לא תלינן יקצה ונסתמה
 דכיון דאיכא למיתליה בדופן תלינן
 בה וכשרה: **אלא הכא.** גבי תרמי
 לאווי מכדי סרכא זו מחמת מכה
 היתה הי מנייחו דלנקיב טרפה והאי
 דללא מפאק זיקא קרום עלה בה
 ונסתמה: **ומי אמר ר"נ הכי.** דהעלטה
 אמחין חוששין לה מכלל דהי פסיקא
 לן דיעקה הריאה לא מנייחו
 טתמת הדופן: **הסם במקום רביחא.**

במקום שהריאה והדופן גדלין כאחד
וסמוכין תמיד דלא מיפרק ההיא
סירכא הילכך כשרה וכי אמר ר"נ
חוששין לה למעלה ברוחב החלל כנגד
האומא הגדולה דכיון דמחוקה הריאה
אין הדופן מיפרקא ההיא סמימה
ואפילו הכי כי לא העלתא זמחיס
אמא אין חוששין לה דמלי לה דיופן.
וצהא כחצימי סצירא לן דחוששין לה
ולחומרא זאלין דזאורייתא: **מקום**
חיפוי דאוגי. סקן סמוך לצואר
בזימור ^א החלל. וצהא הילכתא כרז
נחמן דליבא דפליג עליה: **דסצין**
בציצארא. שנסככת ונפחתה הריאה
בצבר שצין ב' הלעות דהוי סמימה
סרירא דלא מיפרקא אצל בלעות
עזמן אין זו סירכא קיימת: **אלמא**
גקב הוא. ואפילו הכי כי סצין
מכשרת לה. אלמא דמהניא סמימה
לריאה שנקבה: **ניקב.** הגיד של אדם:
פפסול. שפסול כמות שפכה: **מפני**
שהוא שוטא. ואינו יורה כחן וקי"ל
(גדה דף מג.) כל שכתב זרע שאינו
יורה כחן אינו ממליד: **נפסא.**

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נה:], (ב) עיין פרש"י ביבמות קכב. ד"ה [תלחא], (ג) לעיל מו: ע"ה, (ד) יבמות עו. [מוספתא יבמות פ"ה ה"ד], (ה) [לעיל מו: יבמות עו.], (ו) [ל"ל להדיה], (ז) [לעיל מג.], (ח) [ל"ל להדיה], (ט) [ב"מ כד:], (י) י"ג החזה וכו' מהרע"פ, (כ) [לעיל ל:].

לעזי רש"י

מרי"ץ [מדרי"ץ]. רָחַם.
מלנ"ץ. פצעים.

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

שיטה מקובצת

אל שלוחות האם שהולד
מוצא בה: **ט** במשבו
מזרעו מ' דורפון ומפד'ק לריאה
מ' הדורפון הסי' **ד** אילו
אנקוב דורפון היינו **ז** קפי
נגדנן קוב הריאה: **ז** קפי
בדגדג פוסט: **ח** שמו הוי
בכלל ניקוב הדקק היינו
מזרירין ומפד'קין ודורפון
מ' שלוחות הסי' **ו** חדש
פומה היינו כשלא:

למחין. מנל"ך: מזדנזן בדבר. מגמזן
 לית לי פריטי. דוחזו היה: אקפן אנה.
 יוחנן לא סבירא ליה לאכשורי ומיטורק